

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: A. K., nar. X, státní příslušnost X
t.č. pobytem X

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského
kraje,
se sídlem Třída Tomáše Bati 44, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2021, č. j. KRPZ-10925-24/ČJ-2021-150026-DB,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je zákonnost zajištění žalobce za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26. června 2013,

kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“ či „Dublin III“). Žalobce byl zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba zajištění byla podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanovena v délce 30 dnů a státem příslušným k posouzení bylo určeno Rumunsko.

II. Žaloba

2. Žalobce především namítal, že žalovaný porušil § 3 ve spojení s § 2 odst. 1 a 4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Dále porušil § 50 odst. 2 a 3 správního řádu a § 68 odst. 3 správního řádu. Své námitky skutkově konkretizoval tak, že veškeré dublinské transfery jsou z důvodu epidemiologické situace pozastaveny. Žalobce zde odkázal na odpověď Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 2. 2021. V ní je především uvedeno: *„V období březen až prosinec 2020 bylo v 92 případech plánováno předání do odpovědných členských států, avšak z důvodu nastalé epidemiologické situace ve vztahu k šíření onemocnění COVID 19, ad hoc měnících se podmínek pro realizaci transferu, zrušením nebo výrazným omezením leteckých spojů či dalším uložením mimořádných opatření a omezení stran členských států byla předání zmařena.“* Žalobce je přesvědčen, že již v době vydání rozhodnutí musela být tato skutečnost žalovanému známa a tudíž nemohl rozumně očekávat, že realizace jeho předání do Rumunska proběhne. Předání tedy nebylo realizovatelné, a proto k zajištění nemělo vůbec dojít. Žalovaný měl zjišťovat, zda za současné situace jednotlivé státy přijímají dublinské transfery a především tato zpráva měla být obsažena ve správním spise. Žalovaný totiž musí vzít v úvahu, zda bude fakticky umožněno předání žalobce, což však v posuzovaném případě nebylo.

III. Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná ve vyjádření nejprve uvedla stručnou rekapitulaci případu. Dále doplnila, že již v době jejího rozhodnutí ji bylo známo, že Rumunsko i Bulharsko přijímá zpět své žadatele o mezinárodní ochranu a nejsou známy žádné omezení v oblasti jejich předání. Rumunsko pak dne 18. 2. 2021 přijalo svou odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět. V současné době pak běží 6 týdenní lhůta k předání. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba **není důvodná**.
5. Žaloba splňuje podmínky své přípustnosti. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).

6. O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal jednání jako nezbytné.
7. Soud k věci předně uvádí, že podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.
8. Podle čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (Úřední věstník Evropské unie 2012/C 326/02) nesmí být nikdo mučen ani podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.

9. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že nezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců je úvaha zajišťujícího správního orgánu o tom, zda je vůbec možná realizace účelu, pro který má být cizinec zajištěn (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, č. 1850/2009 Sb. NSS). Tento názor byl správními soudy dále rozveden ve vztahu k zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle nařízení Dublin III. Z rozsudku NSS č. j. 1 Azs 91/2016-27, na který odkazuje sám žalobce, pak vyplývá, že „[p]ři posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do nějž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejích práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření. Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu, povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“ Případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti.“
10. V této souvislosti zdejší soud upozorňuje na to, že předmětem napadeného rozhodnutí a rozhodnutí o zajištění za účelem předání podle nařízení Dublin III obecně, je omezení, respektive zbavení, osobní svobody cizince, nikoliv jeho předání, o kterém se rozhoduje samostatným rozhodnutím, které je soudně přezkoumatelné. Povinností zajišťujícího správního orgánu tak sice je zabývat se možností realizace účelu, pro který má být cizinec zajištěn, avšak nikoliv otázku realizace tohoto účelu definitivně vyřešit. Tato povinnost přitom míří zejména na situace, kdy je vzhledem ke skutkovým okolnostem případu již v době vydání rozhodnutí o zajištění zjevné, že účel zajištění nebude moci být realizován. Z pozdější judikatury Nejvyššího správního soudu tak plyne, že zajišťující správní orgán není povinen se k otázce systémových nedostatků vůbec vyjadřovat, pokud 1) to cizinec ve správním řízení nenamítne, 2) zajišťující správní orgán dospěl k závěru, že azylové řízení ve státě předání netrpí systémovými nedostatky, a 3) nejsou důvodné pochybnosti o tom, že azylové řízení státu předání má systémové nedostatky (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS). Ze skutkových zjištění vycházejících z obsahu správního spisu přitom neplyne, že by kterákoliv z uvedených tří podmínek byla splněna. Žalobce v rámci podání vysvětlení uvedl, že žádné potíže v Rumunsku neměl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná si systémových nedostatků rumunského azylového systému není vědoma a nemá ani ze své úřední činnosti poznatky o tom, že by takové nedostatky ve vztahu k Rumunsku někdo namítal. Přesto se však žalovaná touto otázkou, tj. faktickou a právní uskutečnitelností předání, zabývala, přičemž dospěla k závěru, že k systémovým nedostatkům azylového systému v Rumunsku nedochází.

11. Zdejší soud dále uvádí, že podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je překážkou pro zajištění za účelem předání existence závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů ve státě předání, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Z toho vyplývá, že nikoliv každý nedostatek azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v přijímajícím členském státě předání a zajištění brání. Takové nedostatky musejí být systémové a musejí dosahovat takové intenzity, aby hrozilo riziko nelidského či ponižujícího zacházení (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2020, č. j. 10 Azs 305/2019-25). Soud takové nedostatky neshledal a žalobce je ani konkrétně nenamítal.
12. Epidemiologickou situaci související s onemocněním COVID 19 se zabýval Nejvyššího správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 20. 11. 2020, č. j. 2 Azs 134/2020- 29. Nejvyšší správní soud uvedl: „Za „obvyklých“ okolností (lze-li v pandemii nemoci COVID-19 o něčem takovém hovořit) ani opatření směřující k potlačení této choroby, kvůli nimž je činnost státních orgánů konkrétního členského státu, včetně azylových procedur, utlumena či modifikována, nevedou ke vzniku systémových nedostatků přijímacího systému tohoto státu. Něco takového by připadalo v úvahu teprve v situaci všeobecného rozvratu zdravotnictví. Ten by musel vést k faktickému ochromení výkonu státní moci daného státu v míře vysoce převyšující obecnou (obvyklou, tj. v členských státech se v dané době převážně vyskytující) míru ztížení životních podmínek, kterou s sebou pandemická situace a s ní spojená obvyklá omezující opatření v podmínkách členských států EU přinášejí. Žadatel o azyl, a to i osoba starší, jakou je žalobce, je obecně vzato povinen sdílet s členským státem, který je příslušný k vyřízení jeho žádosti podle pravidel nařízení Dublin III, i obecné obtíže, jež tento stát postihnou, včetně těžkostí v azylových procedurách, nepřesáhnou-li míru, která by se dala již považovat za nesnesitelnou. Takovými těžkostmi, jež je třeba zásadně snášet, mohou být i obtíže spojené se zajištěním bydlení, větší zdlouhavostí administrativních procedur a menším komfortem azylového poradenství či jiné asistence, již azylový systém daného členského státu (u žalobce Francie) žadatelům o azyl poskytuje. Pandemická situace tedy zásadně nemůže být důvodem pro faktickou obecnou situaci pravidel pro přemísťování plynoucích z nařízení Dublin III“. Tuto skutečnost žalobce v řízení před žalovanou netvrdil a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že toto není známo ani žalované. Žalobce ji pak ani konkrétně netvrdil v řízení před soudem.
13. Soud dále k věci uvádí, že si je vědom současné situace týkající se šíření onemocnění COVID 19 a přijatých opatření členských států ve vztahu k omezení či dokonce odložení možnosti předávání osob pocházejících z třetích zemí podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 – tzv. dublinského nařízení. Situace v členských státech se však neustále mění, šíření onemocnění COVID 19 se vyvíjí a členské státy dynamicky reagují na aktuální vývoj a přijímají adekvátní opatření. Nicméně nelze nyní vyloučit, že předání žalobce do odpovědného členského státu v průběhu či ke konci stanovené 6 měsíční lhůty nebude možné. Evropská komise situaci rovněž velmi intenzivně sleduje a průběžně vyhodnocuje informace

poskytované členskými státy, přičemž žádné plošné opatření týkající se pozastavení implementace dublinského nařízení včetně předávání osob podle uvedeného nařízení dosud nevydala. Součástí správního spisu je pak i úřední záznam ze dne 3. 2. 2021, dle něhož žalovaná kontaktovala MV OAMP Dublinské středisko, přičemž ji bylo sděleno, že ani v souvislosti s onemocněním COVID 19 nejsou známy žádné omezení s předáváním cizinců. Nelze proto ani souhlasit se žalobcem, že by si žalovaná nezjišťovala situaci v Rumunku a její závěr by neměl oporu ve správním spise. Rumunsko pak dne 18. 2. 2021 souhlasilo s přijetím žalobce zpět.

14. S ohledem na výše uvedené neshledal soud žalobu důvodnou.

V. Náklady řízení

15. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 16. března 2021

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. K.